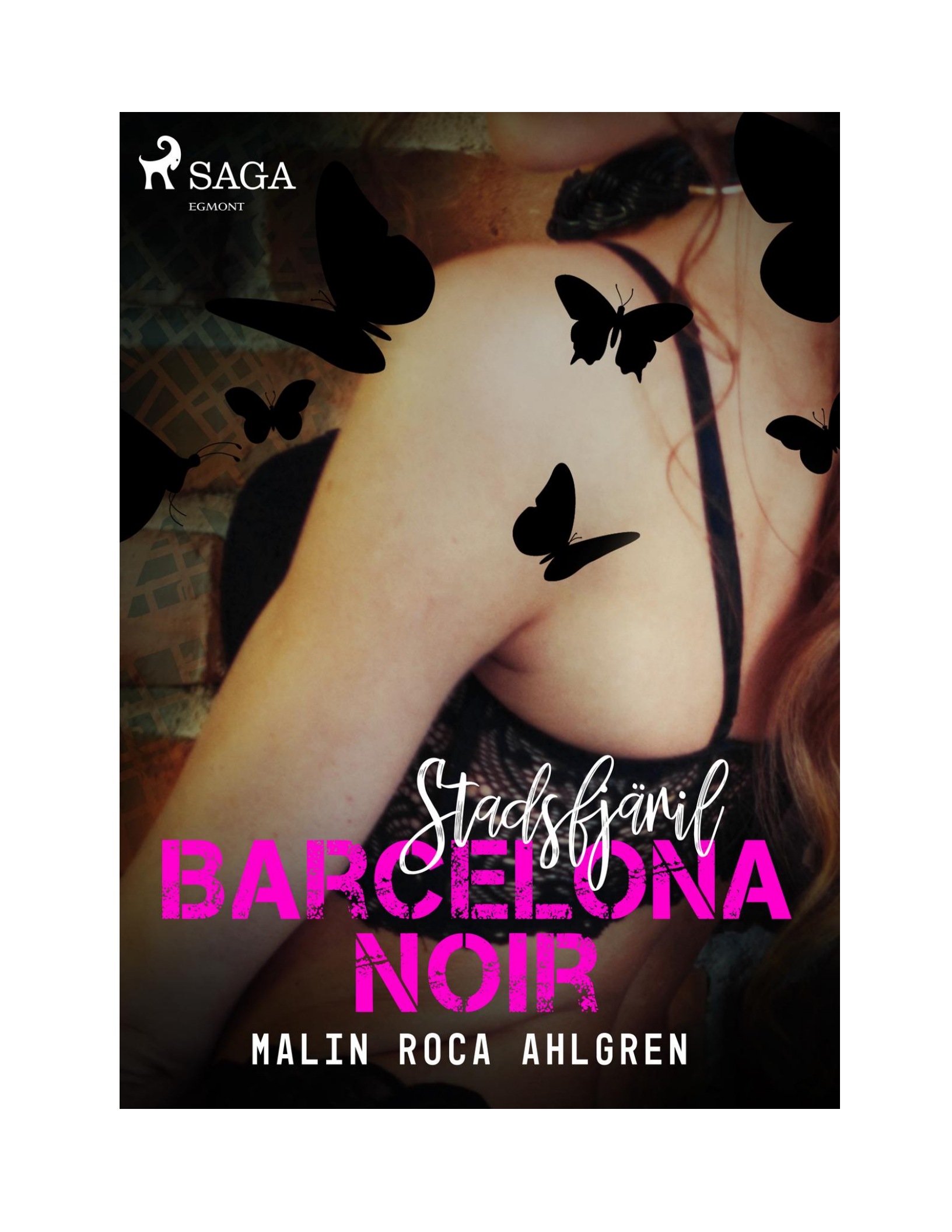

Stadsfjäril
**BARCELONA
NOIR**

MALIN ROCA AHLGREN

SAGA
EGMONT

Stadsfjäril
**BARCELONA
NOIR**

MALIN ROCA AHLGREN

Malin Roca Ahlgren

Stadsfjäril: Barcelona Noir

Saga

Stadsfjäril: Barcelona Noir

Copyright © 2013, 2018 Malin Roca Ahlgren och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711852200

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till Xavier Roca

*Fjäril står för transformation, glädje, ljus,
återfödelse, skönhet och frihet.*

Det här är en roman om en mörkare sida av Barcelona.

En het sommarkväll på landsväg N-II utanför Barcelona

JOANNA SPOTTADE UT tuggummit så att det landade precis vid vägkanten. Det försvann bland de gråa stenarna, blev kvar vid trottoaren, medan hon själv reste sig upp från den dagliga arbetsplatsen och gick mot den metallicfärgade bilen som stannat framför henne. Ett djupt andetag och på med masken. Nästan en hel timme hade hon suttit på stolen och tittat på när bilarna rusat förbi framför henne. Kastat småstenar mot vägkanten och gjort ringar i gruset med de klackade sandalerna. Hon hade börjat svära tyst för sig själv över att hon glömt solkrämen och att hon inte skulle hinna med att tjäna ihop tillräckligt under de resterande timmarna innan dagen var slut. *De* skulle bli arga på henne, skälla på henne och kanske hota henne. Det hade de gjort förut. I början hade hon blivit rädd men nu hade hon vant sig och visat fingret åt dem och bett de dra. Fast på sista tiden, hade en av dem blivit lite schysstare mot Joanna. Ryssen med hästsvansen. Varför visste hon inte. Hon hade till och med hamnat hemma hos honom i Barcelona mer än en gång. Då hade han mest bara glott på henne och sagt nåt om att han var svag för tonåringar. *Perversa jävel.*

Visserligen var hon en tonåring fortfarande men hennes otur i livet hade fått henne att växa fortare inombords. Bilen som stannat framför henne hade solskydd och hon kunde inte se hans ansikte. Dessutom bländade solen henne, men vad spelade det för roll hur han såg ut. *Pengar är pengar.* Vant la hon armbågarna ännu en gång på ett

öppet bilfönster och stack in huvudet. Hon log det inövade leendet och tänkte på sedlarna hon skulle få.

- En fransk?

Mannen skakade generat på huvudet men pekade på framsätet i bilen.

- Nej, hur mycket tar du för att rida?

Mannen tog fram två sedlar ur vänster inneficka på kavajen och såg frågande på Joanna.

- Okej, sa Joanna och hoppade in och lämnade själen kvar på trottoaren. Som alltid blundade hon hårt, blåste ut luft i två djupa andetag, spände käken och tryckte fast solglasögonen hårdare över näsbenet. Hennes blick skulle han inte få. Det var en del av hennes mask, ett attribut till den kropp som utförde uppgiften. Blicken hörde ihop med själen. Och den behöll hon för sig själv. Det var det enda hon hade kvar av sig själv. Själen hade det bra på trottoaren, där det var fridfullt och varmt. Hon längtade tillbaka dit. Till sig själv.

Hon stålsatte sig och stängde av alla känslor medan de körde en bit längre bort. Dit många brukade åka. Och det visste gluttarna, de som inte hade råd att varken betala en hora eller att hyra en porrfilm. Varför skulle de annars hänga här? Joanna såg ut genom bilfönstret. Palmer, torra ytor och höga berg i bakgrunden. Hon hade sett den utsikten många gånger förut. Hon ville undvika samtal. Om torsken inte ville prata skulle hon verkligen inte försöka inleda nåt samtal. Hon ville bara hinna med så många som möjligt. Han sa ingenting, kanske var det hans första gång, tänkte hon och sneglade försiktigt på honom och hans blanka kostym. Det måste ju vara skitvarmt att ha kostym i den heta värmen. Ska han knulla i den där kommer han att dö i dag. Av värmeslag. Joanna pekade på hans kavaj när han stannat bilen bakom några träd. Det var inte bara de som stannat till vid just den platsen. Det fanns fler torskar

som brukade komma hit. Joanna svepte med blicken och såg att fyra andra bilar stod parkerade, alla med solskydd på fönstrena. Och alla med en gungande rörelse. Precis som det brukade se ut. Han släppte på slipsen. Blicken hamnade på hennes lår och på mindre än en sekund kunde hon se att han blivit styv. Ned med gylfen, fram med den och så var det bara att köra igen då. Hon spottade i handflatan och gned in salivet mellan benen. *Fuck*. Blunda hårt och tänka på nåt annat. Joanna satte sig gränsle över mannen som lyckligt fick hennes bröst i munhöjd. Gubbjävlar är som bebisar, får sin tröst av ett kvinnobröst. Hennes hud var fuktig. Det luktade en blandning av manlig parfym och svett. Skönt när hon kände den kalla luften smeka ryggen. Snabbt tog hon upp en kondom från bakfickan och gav den till honom. Det där fick han greja själv, annars blev det inget. Han suckade och rynkade ihop ögonbrynen men lydde sen och satte på sig den. Lyxigt med AC i alla fall, tänkte hon medan han stönade på. Undrar hur många fler det kommer att bli i dag? Åtminstone skulle hon väl kunna klara av tre till. Kanske. Det skulle bli en hundralapp till. Fast hon skulle egentligen behöva göra snabbare pengar, om hon skulle kunna betala tillbaka det där jävla lånet till hallickarna någon gång. Kanske lika bra att göra en grek med varje kund. Också. För då betalade de bättre. Kanske både fransk, grek och den vanliga vägen. Om hon kunde komma upp i tjugo stycken om dagen kanske hon skulle kunna betala mustaschen och hästsvansen fortare än de sagt och då skulle hon bli fri. De skulle låta henne gå. Det var för den längtan hon fortsatte dag ut och dag in. Varje kväll var ett steg närmare friheten. Om kvällen varit bra och gett henne tillräckligt förstås. Att fly var ingen idé att ens försöka. Joanna hade sett hur de hotat en tjej från Rumänien, knivskurit henne medan de långsamt uttalat

adressen där hennes föräldrar bodde. Så det var bara att stå ut. Härda ut. Hennes mamma skulle de inte få göra illa. Hon hade redan fått lida tillräckligt. Och hon led även nu, vaknade varje morgon utan att veta hur hennes dotter hade det. Utan att ens veta om hennes dotter över huvud taget levde. Fy fan vad grymt. Hon var inte värd sin mamma. Stackars kvinna. Fyfan vilken dotter hon fått. Joanna svalde. Hon hade svikit en gång och skulle en dag gottgöra allt. Hon behövde bara lite tid till. Det hade de sagt. De hade lovat henne det. Att snart var hon nära. Om hon skötte sig och tjänade tillräckligt så skulle det bli bra sen. Hon skulle klara det. För mammas skull. Mannen skrynkade ihop hela ansiktet. Uttrycket hade hon sett många gånger, svettig och röd, nästan sprängfärdig. Explosionen var nära och likaså en stund av frihet igen. Tills nästa. Han grep tag i hennes höfter och ökade farten. Ett par minuter till så var han nog klar. Ännu snabbare takt kanske skulle hjälpa? Joanna ökade takten och kände hur hon började få kramp i vänster vad av att stå böjd och dessutom på huk. Ansiktet hade blivit vinrött på gubbjäveln. Snart. Joanna gissade på en minut till. Och hon skulle få några fler papperslappar i fickan. Hallickarna skulle bli glada i dag. Hon kanske till och med skulle få ett glas vin till maten? Eller så kunde hon kanske sno åt sig en pappersboll med Coca i. Det var hon värd efter den här dagen. Så där ja. Mannen skrek och sprutade gummit fullt av ångest. Han slet av sig kondomen och lät som en tjur. Kletet rann ut på hennes vita linne. *Fan också*. Nu fick hon jobba i BH resten av kvällen.

Fan. Hon drog av sig linnet, klev ut ur bilen och ställde sig framför dem med händerna i sidorna och skrek.

- Dra åt jävla helvete era patetiska idioter. Hijos de puta. Betala mig för showen annars är det bara att pysa sin lilla väg, förstått?

Som busiga småpojkar drog de upp sina gylfar och försvann bortåt träden. *Vilken pervers värld. Män är avskum. Äckliga sjuka sexfixerade jävla avskum.*

Samtidigt på Club Lux, Barcelona

VÄNINNAN DROG FRAM och tillbaka med fingret på det guldfärgade armstödet på en av de vinröda fåtöljerna som stod för en del av inredningen tillsammans med soffor längs väggarna. Vissa soffgrupper hade ett skynke som man kunde dra för om man ville vara privat. Golvet var täckt av en svart heltäckningsmatta och det fanns kandelabrar på små runda bord. Karolina släppte inte blicken på mannen som satt mitt emot. Hon hade fått in sin drink med sugrör. Karolina sög och formade läpparna till ett O, lekte med tungan över sugröret och böjde sig framåt. Handen förflyttade hon från armstödet till mannens lår. Han satt som förstelnad och bara tittade på henne, log lite nervöst och svepte sen GT:n han beställt, lyfte påfingret och beställde en till. Renata satt snett bakom och studerade hur Karolina gjorde. Chockad och arg på väninnan som lurat henne och sagt att arbetet bara skulle innebära sällskap, att sitta och fingra på både lår och sugrör, för att sen ställa upp på helt andra saker än att sällskapsdricka. Renata ville ställa sig upp, smälla till Karolina och gå därifrån, men i samma ögonblick kom en man fram till henne och frågat om det var ledigt vid hennes bord. Karolina vände på huvudet och blinkade åt henne. Hon visade diskret upp en väldigt tjock bunt med sedlar för Renata som hon precis fått av mannen med GT:n, innan hon stoppade ned dem i sin ficka. Renata blundade hårt i en sekund innan hon sa:

- Ja, varsågod och sitt.

Hon gestikulerade med handen att han skulle sätta sig mitt emot henne, försökte le och se intresserad ut. En eloge

för alla skådespelare, tänkte hon absurt i en halv sekund.

- En sådan vacker dam måste ha ett vackert namn också?

- Ewa.

- Åh, vill fröken Ewa ha en drink?

- Ja tack, vodka med färsk apelsinjuice, en dubbel med is. *Lika bra.*

Mannen försvann till baren och Renata blundade hårt, gick in i sig själv och tog farväl. Öppnade ögonen igen. Som Ewa.

- Varsågod, hoppas att den smakar.

- Jo, det gör den alltid. Tack. Och vad heter du själv?

- Marc.

Några år senare, Stockholm

EN JÄVLA TURISTGUIDE? Varför hade Daniel ens brytt sig om att skaffa en sådan? Det fanns ju internet och Barcelona var dessutom en av de hetaste städerna som det skrevs om överallt. Det hade varit Anders som envisats med att man inte kunde resa utan en guide och Daniel hade gett sig. Så nu satt han på planet med sin guide i handen och bläddrade bland Gaudibyggnader, parker, barer, restauranger och annat man inte fick missa medan Anders själv satt och snarkade bredvid honom. Snart skulle hans huvud säkert hamna på Daniels axel också. Lagom pinsamt.

Turturduvorna satt bakom och var jävligt jobbiga med sitt envisa pussande. *Älskling* hit, *älskling* dit. Kanske var de lyckligt lottade som hade hittat varandra ... Han ville vara glad för deras skull men blev mest provocerad. Hur deras fingrar flätades ihop, de fåniga leendena när de samtidigt såg på varandra djupt i ögonen ... Med en huvudskakning bestämde han sig för att det var lika bra att göra som barndomsvännen i stället och sova en stund. Genast började folks röster och skålande i alltför tidiga morgongroggar avlägsna sig lite i taget tills han helt slumrade till. Hans sista tankar innan hakan åkte ned och mungipan blev våt var att han undrade hur det skulle bli? Semestern som väntade på honom om några timmar ... i Barcelona, tillsammans med hans gamla kompisar från skolan, de oskiljbara. Och mötet med henne.

Samtidigt, Barcelona

GARDINEN FLADDRADE TILL så häftigt att den rev ned en kruka från fönsterbrädan. Joanna spärrade upp ögonen. Hon satt blickstill. Väntade. Balkongdörren stod öppen och solskenet la sig som ett extra täcke över den vita obäddade sängen. Under duntäcket stack Andreis fot ut. Joanna lyssnade. Fingrarna var stilla över tangenterna och hon hade slutat att andas. Jorden från krukan låg över det mönstrade stengolvet och smektes av vinden och gardinen. De spretiga bladen från marijuanaplantan pekade nedåt och såg ledsna ut. De hade vuxit fort på sistone, även om hon själv aldrig vattnade dem. Hjärtat började slå fortare, nu fick hon skynda sig. Han fick absolut inte upptäcka vad hon gjorde. Pulsen steg och hennes överläpp blev våt av svett. Joanna vände tillbaka blicken mot skärmen och möttes av den nakna kvinnan Elisa. Hennes bröst var blottade och munnen var halvöppen. Hon såg verkligen ut att gilla det. Eller så var hon bra på det där med att gå in i rollen. Joanna övade fortfarande på det. Dyr var hon. I alla fall i jämförelse med Joanna själv. Man kunde både boka henne för ett möte, eller ha cybersex. På en av länkarna till höger klickade Joanna på *Elisas blogg*. Elisa skrev att det var en kul grej att lägga ut sig med sina tjejkompisar och tjäna pengar på det. Nätsex. Med web cam. Ja, cybersex var ju beroendeframkallande, så där fanns det säkert pengar att hämta, och då behövde man bara *göra det* med sig själv. Vilken befrielse, tänkte Joanna och läste vidare att Elisa räddat flera äktenskap genom att ha trekant med dem, att hon gärna använde sig av leksaker ... Joanna

ryggade tillbaka och funderade över om det verkligen vore nåt för henne själv. Fast anonym då i så fall, annars skulle hon inte leva länge till. Joanna gick in på Google. "Skapa en anonym blogg" Joanna sneglade upp under den blöta luggen, ut över det stökiga vardagsrummet och bort mot sovrummet. Snarkningar hördes. Joanna pustade ut och skyndade sig att skapa den där bloggen hon hade impulsbestämt sig för att starta. Innan han vaknade. Vad skulle hon döpa den till? Asias blog kanske. Till ära för hennes mamma, som alltid kallat henne för Asia när hon var liten. Nja, risken fanns att hennes anonymitet skulle avslöjas då. Joanna såg sig omkring, som om svaret skulle komma till henne någonstans i lägenheten. Och det gjorde det. Skimrande och vacker hängde den där, med sina vingar. Fastklistrad och instängd, utan möjlighet att flyga. Paljettfjärilen på hennes handväska. Joanna skrev *butterfly* och sidan framför henne svarade efter två sekunder att namnet var upptaget men gav henne en massa andra förslag som hon rynkade på näsan åt. Joanna sjönk ihop. Det var ju hon. Det var ju så hon kände sig. Den fick inte vara upptagen. Av vem då?

Efter ett par sekunder till provade Joanna igen. Med ett annat namn. 19 för de år Joanna levt. Godkänt. Du har precis skapat en blogg med namnet butterfly19. *Hjälp*. Joanna rös och slutade andas för ett par sekunder. Stirrade på den tomma vita sidan. Vågade hon verkligen försöka skapa ett sätt att tjäna sina egna pengar på? Skulle det här kunna bli en av de ställena hon kunde ha cybersex på? Och dessutom få betalt för det? Hon visste att andra gjorde det. Kunde de, kunde väl hon? Om hon skulle bryta sig ur fanns inga alternativ. Man måste tro på sig själv. Hon skulle klara det. Men innan Joanna hann tänka mer på det, fick fingrarna ett eget liv och hon förlorade makten över vad de gjorde med tangenterna. Det bara kom ord och meningar

från någonstans inom henne, utan att hon visste vad som skulle komma. Underbart att få använda sitt modersmål. Hon hade saknat det. En tår föll medan hon skrev, tankar på hemlandet började fara genom huvudet. Hur hon satt i skolan, på sin bänk och lärde sig skriva polska. Och några minuter senare hade Joanna skrivit sitt första inlägg på sin nya anonyma blogg. Då visste hon hur bloggen skulle bli. Inte som Elisas. Nej, det här fick bli någonting för henne själv. Och kanske för andra som ville läsa och förstå hennes helvete. Att bloggen inte skulle bli ett nytt sätt för henne att tjäna pengar på fick hon ta itu med senare. På ett eller annat sätt skulle hon våga ändå. Våga bryta livet hon hade nu, gå därifrån, lämna monstret. Joanna hade försökt ett par gånger förra året, men återvänt till honom efter övertygelse att han skulle förändras. Så idiotiskt att hon hade gått på det. Men nu hade hon nått sin gräns och visste att snart skulle det hända. Hon fick passa på att planera det medan avskummet sov. Och tillbaka till trottoaren och plaststolen på landsvägen N-II skulle hon absolut inte. Kanske internet skulle bli vägen ut från hela den här skiten? Tiden rusade förbi henne och den stod samtidigt still. Joanna hade uppslukats av det nya ruset som tagit över hennes kropp.

butter fly19.

INLÄGG 1

"FJÄRILEN OCH HÖKEN"

Han sa att han inte skulle äta upp mig, han skulle ta hand om mig. Han sa att jag var hans ögonsten. Han sa att jag var fin. Jag trodde honom. Men han knöt fast mig. Höken höll sig lugn då. Blundade. Men mina vingar blev trasigare och trasigare och snart kunde jag inte flyga.

Han somnade. Då slet jag mig loss. Utanför bländades jag av solen och visste inte åt vilket håll jag skulle ta vägen. Jag hade flugit ut. Till de andra fjärilarna. Och småfåglarna. På fältet. Fri. Som en fjäril ska vara.

Joanna blev själv förvånad över hur poetisk hon var. Det visste hon inte. Men det hade bara blivit så när hon försökte förklara hur hon kände. Visserligen kunde metaforer vara fåniga ibland, men Joanna kände sig verkligen som en fjäril. Hon stängde ned alla fönster och raderade historiken på webbläsaren, slog ihop datorn och ställde sig upp, sträckte på sig och såg ut igenom vardagsrumsfönstret och pustade ut. Han hade inte märkt nåt. Försiktigt böjde hon på huvudet och kikade in mot sovrummet. Hans ena fot stack ut under det vita lakanet. Under honom fanns bara madrassen. Vidrig var han. Både som människa och hans yttre. Joanna blev illamående.

Hon hade för några dagar sen trotsat att tvätta och byta lakan, städa, handla och laga mat. Hon var trött på det. Nu hade det gått snart en vecka utan att han hade brytt sig om att varken lägga nya rena lakan i sängen eller tvätta. Diskhon var full av smutsiga kastruller och tallrikar. Hon visste att det skulle kunna gå så långt att det började krypa mask på matresterna innan han skulle reagera. Om han ens skulle göra det då ... Joanna såg åt andra hållet och lät det varma ljuset smeka hennes kinder. På den här sidan av lägenheten låg solen bara sent på kvällen, aldrig på morgonen. Hennes cigarettpaket låg som det brukade på den lilla byrån under fönstret, bredvid den halvfulla askkoppen och hennes ceriserosa tändare med bokstäverna FUCK på. Joanna snurrade upp det långa och oborstade håret i en slarvig knut i nacken och drog åt morgonrocken som hade glidit ned över ena axeln. När hon satte cigaretten i munnen såg hon på sina naglar att en manikyr

behövdes. Joanna sköt upp dörren till den franska balkongen, blåste ut röken och spottade från tredje våningen och ned över bilarna. Hon halvhängde ut med huvudet och lutade hakan i sin hand. Snart var det lunchtid och hela staden tog en paus. Affärer stängde, folk gick hem från jobbet för att äta trerätters, sova en stund och se på nyheterna. Barn klädda i uniformer och förkläden kom hem från skolan för att äta innan de sen skulle tillbaka igen. Människorna såg alla ut att ha bråttom. Förmodligen skulle de hem för att äta och fly undan dagshettan några timmar.

Himlen hade ett starkt ljus men det låg en gråaktig dimma av avgaser över staden som solen knappt kom igenom. Joanna drog ett halsbloss och fimpade i askkoppen. Det var dag och livet rusade förbi. För de i bilarna, på vesporna och de på bussen. Alla trängdes de för att hinna i tid till nåt som var viktigt för dem. Till nåt som bestod av en del av ett liv. Ett vanligt liv. Gatorna var deras nu. Men om några timmar förvandlades allt och natten kom. Nattfjärilarna vaknade och tog över. Då blir gatorna mörka och kalla. Hon var en del av nattens liv. När det inte längre gungade i trädtopparna och fåglarna inte längre sjöng och lekte i dem. Joanna visste att hon kunde stå och titta på dem hela dagen, men hon visste också när plikten kallade. Hårknuten i nacken som fortfarande var blöt efter duschen hade lossnat och testarna kylde ned ryggen. Hon hörde ett ljud inifrån sovrummet och smet fort in i badrummet och låste om sig. Den instängda lukten från lägenheten var inte längre lika påfallande. Men det var stökigt. Hans svarta jeans och kalsonger låg slängda i en hög på golvet och Joanna sparkade undan dem till ett av hörnen. Han väntade sig förstås att hon skulle ta hand om det. Joanna tog sig för pannan. Huvudet dunkade av för mycket alkohol kvällen innan och för lite sömn. Natten hade varit vildare än vanligt. Men det var inte bara sex. Sprit, joints och kokain

hade blivit en del av hennes vardag. Ytterligare ett ljud hördes utanför badrummet. Han hade vaknat. Strax efter kom den välkända doften av gräs in under badrumsdörren upp till Joannas näsborrar. Han rökte på. Igen. Som många andra här i Barcelona gjorde. Det hade hon lärt sig så fort hon kom hit. Till en början var hon chockad men man vänjer sig och det nya blir till en vana och en del av vardagen. Hemma i Krakow i Polen var det inte alls lika vanligt. Där drack man vodka i stället. Andrei rökte alltid före frukost. Eller frukost och frukost. Han hade skaffat sig vanan att ta en *carajillo*, en espresso med sprit i, i stället för en kaffe med mjölk. Man ska väl anpassa sig, brukade han säga när Joanna påpekade det. Själv tyckte hon mest om att dricka *clara*, hälften öl och hälften citronläsk, fast inte till frukost förstås. Då ville hon helst ha grovt bröd, även om det inte var lätt att få tag på här. Folk åt mest vita baguetter och bakelser till frukost. Eller *carajillo* och gräs då, som Andrei, tänkte hon och skakade på huvudet. Hon mindes mammas frukostar när hon var liten. Mörkt bröd, grönsaker och juice. En tår föll vid minnet av barndomen och Joanna fick en knut i magen.

- Agata?

Joanna såg på disken och satte på kranen. Det gav henne extra tid. Men hon tänkte inte ta hand om hans skit mer. Hon skulle inte diska, hur mycket hon än ville bli av med stanken och röran. Som ett slag kom sorgen och den gick inte att stoppa. Hon ville inte gå ut ur badrummet.

Han fick inte se.

Veta.

Ens ana.

Då skulle Andrei slå henne. Tårarna föll ned och blandades med kranvattnet i handfatet. Gjorde cirklar och försvann ned. Spolades bort. Blev osynliga. Han fick inte höra henne. Han fick bara se hennes fasad. Alltid. Och

endast. Aldrig visa sig som Joanna. Annars blev hon bestraffad. Hon måste vara stark, gå in mer i rollen. Inte visa den lilla sköra Joanna, utan hålla fast mer vid den tuffa Agata som hon lärt sig att spela för att överleva. För att orka med sig själv. För att kunna vara Joanna och tömma sig på ångest och tårar emellanåt. Hon torkade kinderna och såg på sig själv i spegeln. Det blekta håret passade henne bra, tyckte hon men de bruna ögonen klarade inte av att hålla kvar blicken i spegeln. Hon bet sig i läppen, pulsen ökade och hon kunde inte stå still. Balkongdörren gnisslade till och hennes hjärta började slå fortare. Hon hörde hans steg avlägsnas och Joanna passade på att gå ut ur badrummet. Hon såg honom gå mot sovrummet och på väg till den andra balkongen. Den som var mer hans. Full av växter. Växter som skulle bli *petas*. Joints. Det visste hon, för han brukade alltid sitta där när han rökte. Hans siluett var stor och bredaxlad och hans skugga följde honom kvickt. Han bar ett vitt linne, så att hans tatueringar syntes på armarna. Håret hade han i en tofs. Joanna undrade om han hunnit bli hög. Det var bara en tidsfråga innan grannarna skulle börja klaga på röken som smet ut i trapphuset. Speciellt tanten under.

- Agata? skrek Andrei med sin mörka rossliga röst.

- Ja, svarade hon så glättigt hon kunde i hopp om att han var på bra humör.

- Jaså där är du. Vad gör du där inne? Vad blir det för käk i dag?

En suck av lättnad. Andrei var på bra humör.

- Jag vet inte men det finns makaroner och kanske ...

- Makaroner? Fan, du är sämst i köket.

Andrei slog näven i träbordet som stod på balkongen. Joannas hjärta hoppade till och rädslan var på väg att ta över hela hennes väsen. Förstelnad. Andrei vände sig om mot henne och stirrade med mörka kalla ögon. Muttrade.

Svor. Joanna smet in i köket och tog fram pastan och ett par tomater. Såg ned i golvet för att undvika hans blick. Han sov fram till lunchtid varje dag. Och efter lunchen sov han siesta. Han sa att han bara tog seden dit han kommit. Joanna öppnade skafferiet. Det var nästan tomt. En perfekt ursäkt att få komma ut ett tag, så att hon slapp hans vidriga andedräkt och skitiga hem. Hur stod hon ut i den här äckliga röran ihop med honom? Nej hon gjorde ju inte det, men vad fan hade hon för val. Han var stor och stark och nästan alltid arg. Han stank och skällde på henne. Ingenting hon gjorde var tillräckligt bra. Han skulle också ha sin ranson med sex dagligen. I stället för hyra hade han sagt. Han höll på att ta sönder henne inifrån. Hon ville slå honom, klippa av honom hans fåniga hårsvans och skrika att han skulle dra åt jävla helvete. Men hon vågade inte. Hon måste ut fort, bort från honom innan han fick för sig nåt annat. När han inte sov ville han bara knarka, dricka eller knulla. Hon småsprang till hallen där garderoben stod. Eller garderob var det väl inte. Det var ett mörkrött skynke som hon hade hängt upp och bakom det hängde galgar med hennes kläder. Fort lät hon handen glida över de färgglada klänningar och blusar hon hade innan hon tog ned den turkosa kortärmade klänningen som hon fått av honom under en av de få stunder som han betett sig som en normal man. Under ytan fanns nog en bra person även i honom, men hon hade gett upp hoppet. Joanna ville inte leva med tron att han skulle förändras. Det kanske skulle få honom på bättre humör om hon satte på sig den? Håret fick hon strunta i att borsta nu, i stället snodde hon upp det i en knut igen och klev i sandalerna. Hon tog de som man lättast bara hoppar i, så att hon kunde komma iväg fortare. Hon såg sig om efter sin bag. I ett av hörnen bakom hennes svarta stövlar hängde den och glittrade åt henne. Joanna hade aldrig blivit så fäst vid en väska. Paljetterna var

barnsliga, de formade ett mönster av en stor fjäril och på sidorna fanns det påsytt delar av falskt krokodilskinn. Hon sträckte sig för att ta den och dubbelkolla att nycklar och pengar låg där. Ut till solen skulle hon fort och låta den värma henne. Helst hade hon velat gå ned till stranden och havet, bara sitta där och lyssna på vinden och vågorna och titta på oändligheten. Men det skulle hon aldrig hinna. Nu skulle hon åtminstone få gå och handla mat. Som en vanlig ung kvinna till och med. Joanna reste sig och gick mot ytterdörren. Hans hand fanns plötsligt kring hennes överarm. Joanna rös till. Han vände henne mot sig. Hans ögon var röda och tunga, som de alltid blev när han rökte på. Andrei tog henne i sin famn och kramade om henne. Viskade förlåt. Joannas axlar sjönk ihop och hon blundade till. Det var väl jointens förtjänst att han nu var kärleksfull. Kärlek? Kunde det vara det? Mer och mer tid hade han spenderat med henne på sistone. Joanna la huvudet mot hans bröst och höll om honom.

- Förlåt, förlåt, förlåt. Jag vet inte varför jag gör som jag gör. Jag vill egentligen inte det. Jag vet inte vad det är som flyger i mig. Jag vill inte göra dig illa. Men du behöver mig. Jag måste hjälpa dig och blir frustrerad när det inte fungerar.

Han smekte henne på ryggen, ena handen gled ned på stjärten, den andra upp till nacken. Han tog tag i hennes huvud och kysste henne, men Joanna vred bort huvudet och sköt honom ifrån sig. Psykopat. *Du är fan schizofren. Jag vet att det finns en liten pojke i dig, men jag vill inte hjälpa dig att ta fram honom. Du är alldeles för egoistisk och elak. Du har bränt din lott.*

- Vad är det? Kom här!

Joanna såg upp på den långa muskulösa mannen, på hans iskalla ögon, de höga kindbenen och de smala läpparna. Andrei drog henne intill sig igen, höll i henne